

amics de la sardana de l'agrupació excursionista talaia

VILANOVA I LA GELTRU - JULIOL DE 1971

CRONICA D'UN APLEC

L'Aplec de Calella constitueix un dels esdeveniments sardanistes més acreditats. Per això voldria dedicarli un breu comentari analític a fi i efecte d'estudiar alguns dels seus aspectes més significatius.

Vull fer constar que escric aquesta crònica sense sotmetre'm a cap de les directrius que orienten la tasca d'un noranta nou per cent dels comentaristes habitualment dedicats a la temàtica de la sardana. Per aquesta raó potser els lectors trobin a faltar alguns judicis triomfalistes i jocs de paraules amb finalitats publicitàries. Per dissort nostra aquesta es la prosa oficial bastida entorn d'una cosa tan sèria com la sardana, la qual —penso jo— hauria d'ésser tractada amb un mínim de respecte pels amics de l'auto-bombo, l'auto-homenatge, les designacions arbitràries de ciutats-pubilles, els concerts pre-fabricats, etc.

En principi deixarem de banda la inevitable referència a l'aspecte extern del Parc Dalmau —parlo de l'Aplec de Calella—, les multituds sardanistes, la vibració emotiva de les sardanes de conjunt i altres aspectes de caire sentimental. Els deixo de banda, no pas per manca d'importància, sinó pel fet d'ésser prou coneguts de tots els sardanistes.

Les cobles actuant a l'Aplec d'enguany foren quatre. Anys enrera eren sempre cinc. D'ençà que les tarifes de les bones cobles s'han posat pels núvols —cosa que trobo molt lògica— ha calgut prescindir d'una a fi i efecte de salvar el pressupost.

El total de sardanes programades fou de quaranta vuit, repartides en tres tandes, de matí, tarda i nit. Pel que fa a les actuacions de les cobles i les obres interpretades em semblaria oportú donar a conèixer alguns resultats.

Analitzarem separatament —i d'una manera breu— l'actuació de cada cobla, seguint l'ordre que ocupaven damunt la gran tribuna bastida al Parc Dalmau.

«La Selvatana».— En general la seva actuació fou molt notable. Excel·lent secció de metall (un primer fiscorn magnífic) i una secció de fusta correcte i ajustada, on sobresortí la tasca del primer tenora Josep Mir. Aquesta cobla ens oferí un programa més aviat místic i sentimental, integrat per sardanes d'un relleu artístic innegable: «Alegroia» (Moner), «Quan els ulls parlen» (Tarrida), «Petita Rosa» (Puigferrer), «Santa Muntanya» (Pey) etc. A la tanda de

nit oferí obres d'un pes específic més accentuat, sobretot «Sota la parra» (Ruera) i «Alt Vallespir» (Max Hawart).

«La Principal» de La Bisbal.— Formació perfecta, homogènia, molt ben equilibrada, on no seria possible establir distincions. Actuacions excepcionals dels seus primers instrumentistes. El tible Parés ens oferí una lliçó magistral interpretant la sardana «Gallardia» (Saló). El primer fiscorn Josep Puig acredità les seves facultats esplèndides en la sardana «Buffalo Bill» (Coll). I el tenora Josep Roura posà de manifest les condicions del seu «fiato» interpretant «El vireta» (Guasch), on si no vaig errat de comptes es manté per espai de setze compassos sense respirar. Pel que fa a les obres d'alta valoració musical, la cobla bisbalenca presentà composicions de Tarridas, Martínez Comín, Emili Saló, Conrad Saló, Costa i Enric Morera («La plaça del Sol»). La cobla produí, en tot moment, sensació de solidesa i coherència i cal responsabilitzar d'aquest fet concret al capdavanter del grup bisbalenc, el mestre Conrad Saló, una de les figures més transcendents de l'actual panorama sardanista, en la triple faceta de director, compositor i instrumentista de fiscorn.

«Costa Brava».— Aquesta cobla presenta una estructura molt completa, on tal vegada priva el metall, amb una secció de trompetes de molta categoria. Interpretà sardanes més aviat intrascendents, amb alguns obligats meritoris per part de trompetes i fiscorns. A mitja tarda presen-

tà una sardana obligada de tenora, molt popular als nostres aplecs: «Adéu Genís» (Ramon Vilà). Aquesta obra, tot i havent estat executada amb molta correcció, feu revivre en la nostra memòria les versions definitives que anys enrera oferiren les cobles «Montgrins» i «La Principal» de La Bisbal, amb els seus tenores Agustí Montguilod i Ricard Viladesau, respectivament.

«Caravana».— La cobla de Torroella de Montgrí presenta molts canvis. Els resultats d'aquesta transformació semblen positius, tota vegada que el conjunt sona força bé. Cal remarcar que aquesta cobla actua sense trombons i, per tant, la sonoritat global acusa aquesta absència. Entorn dels trombons existí una certa polèmica anys enrera. El mestre Enric Morera, per exemple, es resistí sempre a l'adopció d'aquest instrument i a les seves obres genuïnes hi manca la partitura del trombó. Entre les obres executades pels músics de Torroella cal recordar «Els gegants de Castellterçol» (Joaquím Serra) i «Continuïtat» (Bou). En el terreny de les peces obligades ens oferiren «En Manel i la Manela» de Cid (tenora i fiscorn) i «La trenca ametlles» de Saderra (tenora), on es posaren de manifest les bones qualitats del seu solista d'aquest instrument.

Aquestes foren, en conjunt, alguns dels trets característics de l'Aplec calellenc d'enguany, els quals he intentat reflexar a través d'aquesta radiografia atrafegada de les cobles actuant.

E. MOLERO i PUJOS

En la mort de Joan Manén

Dies enrera ens assabentarem de la trista nova de la mort del mestre Joan Manén (1883-1971), un dels darrers clàssics vivents de la sardana.

Joan Manén assolí notabilitat en la triple faceta de violinista, compositor i director d'orquestra.

Les seves activitats de concertista li atorgaren veritable relleu internacional, havent donat més de quatre mil audicions davant els auditoris de tot el món. D'altra banda, les seves òperes es donaren a conèixer a Alemanya amb èxit molt remarcable. De totes maneres aquests i molts d'altres detalls ja han estat prou comentats als periòdics.

Nosaltres recordem ara al mestre Manén en el seu aspecte de creador

d'algunes de les sardanes més inspirades, senyorívols i elegants que hem conegut: «El cavaller enamorat», «Camprodón», «Manresana», «Ca'n Padrol», etc.

Tot i la seva limitada producció sardanista, el mestre Manén quedà incorporat, per dret propi, al nucli dels clàssics de la cobla, al costat dels Ventura, Serra, (pare i fill), Morera, Garreta, Pujol, Toldrà, Serrat, els Casals, etc.

En el seu temps el millor intèrpret de les sardanes de Manén havia estat el solista de tenora Albert Martí. En l'actualitat disposem d'unes excel·lents gravacions en disc degudes a la cobla «La Principal» de La Bisbal dirigida pel mestre Conrad Saló.

Els nostres compositors actuals

Ricard Bover i Bas

Nascut a Barcelona el 12 d'abril de 1902. Va estudiar a l'Escola Municipal de Música i amb els organistes Mn. Masvidal, Sancho Marraco, Mn. Muset i Mn. Padró. Ha estat mestre de capella i organista de diverses parròquies. Ha obtingut destacats premis amb les sardanes «Les fires de Figueres» (1967), «Paisatge gironí»

(1968) i «La Verge de la Salut» (1968). Es l'únic autor que ha tret premi a tots els concursos musicals que s'han celebrat a Lloret de Mar. L'any 1969 fou amb la sardana «Lloret, mar i cel», l'any 1970 amb la sardana «Santa Cristina de Lloret» i aquest any amb la sardana «L'apòstol de Lloret».

«Si avui la Sardana és gairebe ignorada pels mitjans de difusió que són precisament els que motlluren les preferències de la gent, potser valdria la pena d'anar a cercar els sardanistes, almenys ajudar-los a conèixer la "seva" dansa, en el lloc on és més fàcil d'influir: a l'Escola». FRANCESC SOLER I MAS.

NOVETATS
INFANTILS

TINA

Rambla, 60-62
Tel. 893 12 19

MIRIM

Articles de pell i skay
Bosses - Cinturons
Carteres - Bitlleters
Maletes - Estoigs
Guants - Moneders
Articles de regal

Gral. Mola, 11

ELECTRO PRADES, S. A.

Servei Tècnic Radio - T. V.

**Cuines
Rentadores
Frigorífics
Televisors i
Electrodomèstics
en general**

Comerç, 2
Tel. 893 25 45